

Forfatter: Houstrup, Jens Christian

Titel: BREV TIL: Irgens, Anne Lene Johanne FRA: Houstrup, Jens Christian (1853-03-26/1853-03-30)

Citation: Houstrup, Jens Christian : "BREV TIL: Irgens, Anne Lene Johanne FRA: Houstrup, Jens Christian (1853-03-26/1853-03-30)", i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 254. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000073.pdf> (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Rom. Lørdag før Paaske 1853

Efter at have tilbragt Aftenen hos Giornis og faaet min 2 Skillings Pibe stoppet (den har bogstavelig med Rør og Hoved ikke kostet mere) har jeg ikke bedre Underholdning end den, jeg kan faae med jer, skjøndt jeg selv maa tale hele Tiden. Vi har Paaskestads i denne Tid, og jeg har hørt forskjellige Misererer i det sixtinske Kapel og Petersog Laterankirken, og det var da heldigviis s. 255den gode gamle Kirkemusik; men Udførelsen tilfredsstillede mig ikke ganske, og jeg troer heller ikke, Ravnkilde var rigtig fornøjet med den. De andre kirkelige Højtideligheder har jeg ikke taget videre Notits af, fordi jeg nu tidt nok har seet Paven sidde i Lænestol og Cardinalerne og Monsignorerne og Biskopper og Munke o. s. v. Imorgen skal jeg dog bivaane Velsignelsen paa Peterspladsen, da den falder efter Kirketiden i det protestantiske Kapel. Skjærtorsdag og Langfredag bliver aldeles ikke betragtede som Helligdage her; alt dagligt Arbejde gaaer sin Gang, og det er kun Spækhøkerne, som fejrer dem. I deres Glæde over, at Fasten nu lakker mod Enden, udsmykker de deres Butikker med den Skjønhedssands, som er Italienerne medfødt; store Colonner af brune Parmesanoste bære et Loft, sammensat af Skinker, Pølser og Grønt, undertiden ogsaa med en Kuppel midt i, bygget af samme Stof, og alt dette — prydet med Lamper, Blomster og Guldpapir — tager sig virkelig heel godt ud. Undertiden sees ogsaa en Hvælving, bygget af hvide Æg, og midt under den, dybest inde, et lille oplyst Madonnabillede. Et Sted var et heelt Golgatha, Christus paa Korset og Røverne paa begge Sider; foran Johannes og Kvinderne, og alt dette var virkelig smukt modelleret — af Smør.

Imorgen skal vi have den berømte Kuppelbelysning paa St. Peter, men det regner stadig, og hvad skal det saa blive til; det bliver nok aldrig s. 256opsat. Derimod har man paa Grund af det urolige Vejr udsat det store Fyrværkeri, som skulde finde Sted anden Paaskedag, til et Par Dage senere. Italienerne er selv forbavsede over det vedholdende slette Vejr. Selv i Neapel skal det være skrækkeligt. Her har vi Regn og Scirokko og oven i i Kjøbet er det koldt, som er imod al Orden, da Scirokko, som en Vind, der kommer fra Afrikas Ørken, altid plejer at bringe varm Luft.

(Anden Paaskedag.)

Der hviler en ond Stjerne over os Rejsende i denne Tid. Kuppelbelysningen fandt paa Grund af Regnvejr ikke Sted. Nogle tale endog om, at den mod al Sædvane virkelig skal være udsat, men ogsaa idag regner det uafbrudt. De, der vilde rejse Nord paa, vente paa Berner, som er faldet og har stødt sit Knæ. Fru Kerr vilde drage til Neapel, men hendes Søster, Frøken Schlegel, er bleven syg, og Rejsen er udsat. Vi Andre komme neppe bort før den 10de; men selv om vi vente til den 12te, som er sidste Termin, har Læssøe viist mig, at jeg vil kunne være hjemme til min Fødselsdag. Er det muligt, saa kommer jeg. Jeg drager da formodentlig gjennem Schweiz, som er den korteste Vej, og opad Rhinen.

(Tirsdag 3die Paaskedag.)

Naa, endelig idag godt Vejr! Med Meyer og Læssøe var jeg inde i nogle Skovstrækninger ved s. 257Monte Maria, en halv Miil fra Rom, og vi krøb op og ned ad Bankerne og plukkede de dejlige Foraarsblomster og glemte hele den onde Tid. I Aften var St. Peter illumineret; det var et komplet Feesyn. Michel Angelos dejlige Kuppel og alle de arkitektoniske Omrids i den uhyre Kirke lige til Foden var besat med Lamper. Da skete paa een Gang det store Under med Forvandling fra Lampetil Blusbelysning. Mange hundrede Mennesker ere med Livsfare anbragte over den hele mægtige Bygning, og i det Øjeblik Klokken slog 8, begyndte det at flamme ved Korset, som kroner Bygningen, og i et Nu, som ved et Trylleslag, væltede Ildhavet sig ovenfra over Kuppelen ned til Foden af Kirken og langs med de Søjlegange, som indesluttede Pladsen. Noget saa Vidunderligt, Trolddomsagtigt har jeg aldrig seet. Den stjerneklare Himmel, der hvælvende sig lys og blaa over Lamperne, blev paa een Gang kulsort, i Modsætning til det stærke Lys paa Kirken. I og for sig er Lampebelysningen smukkere, den angiver — navnlig paa Kuppelen — Formen meget bedre, derimod komme Blussene, som aldeles fortrænge den tidligere Belysning, som Tværlinier, hvilket langtfra fremhæver Bygningens Skjønhed (∴ Kuppelens) i den Grad; men selve Overgangen er noget saa aldeles Overraskende og Ubegribeligt, at jeg ikke vilde have undværet det for mange Penge (skjøndt jeg snart ingen har). — Imorgen skal vi have det store Fyrværkeri.

s. 258(Onsdag.) Idag atter Graavejr, og Fyrværkeriet bliver vel saaledes udsat. Kjedeligt er det, for jeg skulde dog lidt ud i Bjergene. Jeg trænger til Adspredelse, — ikke fordi jeg kjeder mig, men fordi jeg længes hjem. Jeg vaagner om Natten med Haab om, at jeg ligger i min egen Seng, og bliver hver Gang ubehageligt skuffet.

Dog, Neapel maa jeg besøge, det veed jeg, og det glæder jeg mig ogsaa meget til. Jeg trænger til Forandring og længes efter alt det Nye, jeg skal see; jeg vilde naturligviis ikke undvære det, men dog glæder jeg mig allermeest til at komme tilbage til alle mine Kjære — og til det Land, der dog altid bliver mig det kjæreste, og som passer bedst for min Natur, hvor megen Skjønhed der end findes udenfor det. Meget hernede er og bliver mig fremmed og uforstaaeligt, men en heel Deel har jeg jo dog seet baade af Kunst og Natur, og har jo mere i Vente. Og saa har jeg, som I veed, haft stor Glæde af at lære Læssøe at kjende, han er et sjeldent ædelt og kærligt Menneske. Ogsaa Laurits Meyer holder jeg meget af.

Jeg har i disse Dage seet en Nonneindvielse. Anden Paaskedag gik jeg til Kirken St. Cecilia for muligviis at

høre Nonnerne synge. Istedet derfor fik jeg noget ganske andet. Bag et Gitter, som vendte til Kirken, var Søstrene forsamlede og iblandt dem en 20-aarig Pige, som nu skulde begraves levende. En Cardinal med en Mængde s. 259 Præster stod i Kirken paa den anden Side Gitteret. Efter en kort Tale af Cardinalen og et Litani, hvori Menigheden tog paa en smuk Maade Deel, oplæste hun det højtidelige Løfte (Afskæreisens af Haaret saae jeg ikke noget til) og lagde sig paa Jorden, hvor hun blev bedækket med et sort Klæde til Tegn paa, at hun nu var død fra Verden. Derpaa fik hun, som Christi Brud, en Krans af Blomster paa Hovedet — foruden Nonnedragten, og kyssede alle de nye Søstre. I Fakkelysningen inde i Kapellet saae hun meget smuk ud, og vi var ganske rørte og havde den inderligste Medlidenhed med hende, skjøndt vi vel vidste, at det almindeligviis betragtedes — selv af de unge Piger — som en stor Lykke at komme i Kloster, da man lever godt og har Intet at bestille. Udenfor Kirken fortalte man, at hun ved en bestemt Dør endnu en Gang vilde vise sig for Verden for at tage Afsked med sin Familie. Det skete ogsaa. Ledsaget af Priorinden fulgte hun sin Moder og Søster til Vogns og talte med nogle mandlige Bekjendte, som havde forsamlet sig udenfor Kirken. Der var ikke Spor af Bevægelse at mærke hos hende ved Afskeden. Hun stod og lo og fjasede, som om det havde været i en Balsal, og al vor Medfølelse forsvandt. Da hun kyssede sin Moder og Søster for sidste Gang, var det med en Mine, som om hun skulde paa et Bal eller en Maskerade. Jeg kan ikke forstaae de Mennesker, de vedbliver (ikke i god Forstand) at være Børn s. 260 hele Livet igjennem, al virkelig Dybde synes dem fremmed. Ja, man faaer en stærk Følelse af, hvor gruelig demoraliserende denne Pavestat — og Præsteregimente er, som tager alt Ansvar fra Folk og holder hele den uvidende Hob i en aandelig Sløvhed og Magelighed, som er forfærdelig.

I Theatret, som nu er aabnet igjen, har jeg seet en over al Beskrivelse slet, rørende Komedie af Scribe — «Et Ægteskab af Kjærlighed», udført af et nyt Selskab, hvori der synes at være to gode Skuespillere.

Idag den 1ste April er det Foraar, og nu mener man, at det er sikkert. Vi bliver i Rom til den 12te, men da jeg hører, at Stipendierne først uddeles i Maj, saa er det jo godt, at jeg venter lidt her, hvor der dog er billigt at leve. Meyers Doktor har givet ham Lov til at følge med til Neapel; — vi frygtede for, at hans Øjne, som bestandig er svage, ikke vilde kunne taale det stærke Sollys der. Jeg er meget glad ved at faae ham med, — efter Læssøe er han mig den kjæreste af Landsmændene.

Breve til Læssøe og Forchhammer omtale taktog smagløse Beretninger om vort Liv hernede og om Carnevalet — baade i «Berlingske» og i «Fædrelandet». Mon nu ikke jeg Stakkel igjen faaer Skyld for dem? jeg, som aldrig har skrevet et Ord hjem uden til mine Allernærmeste, og derfor har vaaset og kritiseret og skumlet uden Betænkning. Hvor kommer dog alt dette fra? s. 261 Jeg er i Grunden vred paa Ploug derfor; — men det har dog glædet mig at høre, at han er bleven forlovet.

Hvorledes er det gaaet med Hertz's «De Deporterede»? Mantzius ventede sig meget deraf. Og Paludan Müllers Drama, som skulde udkomme efter Julen, har jeg heller ikke hørt noget om. Molbechs «Dante» synes jo at have gjort stor Opsigt, og det er jo ogsaa sikkert hans betydeligste Arbejde, som I dog skulde læse, hvis I kunde faae fat paa det. — Der er meget mere Kraft deri, end jeg havde tiltroet ham, og Heiberg har neppe gjort Ret i at forkaste det — uagtet dets dramatiske Mangler.

Jeg venter mig en god Sommer hjemme. Jeg jubler ved Tanken om at komme ud i vor danske Bøgeskov, som der dog ikke er Mage til paa Jorden. Paa den anden Side er der nok, der foruroliger mig. Tidt synes det mig reent galt, at jeg fløj bort istedetfor at blive hjemme og bestille noget, — jeg veed jo endnu slet ikke, om der kommer noget ud af denne Rejse, — og saa ovenikjøbet Vinteren, som jo ellers er min bedste — ja — næsten eneste Arbejdstid; — naa ja, — jeg har jo gjort større Galskaber før. Hvad nytter det til, at jeg plager jer og mig selv med Klager over, hvad der ikke kan ændres. Jeg er vist bleven gammel hernede, for jeg har ikke det Mod som før, og jeg synes, det maatte være saa herligt at have faste aarlige Indtægter; Præst kan jeg ikke s. 262 blive, før jeg virkelig tør, og før det klarer sig for mig, om jeg skal vende Ryggen til min Digtvirksomhed. Det er grueligt at blive draget til to Sider og ikke kunne komme paa det Rene med, hvilken man skal vælge. Poesien fortryller mig, men min inderste Længsel driver mig til at blive Præst. Men det maa jo dog een Gang vise sig, hvad jeg skal, jeg kan jo da ikke altid blive gaaende i dette Virvar; — gid jeg blot snart maatte blive klog paa mig selv.

Bare den gode Cultusminister, som vist er en Snegl, vilde tage lidt Notice af mit Brev, men jeg troer ikke, han gjør det, og jeg er snart ganske uden Patroner. Nu, jeg vil stole paa, at Hjælpen nok vil komme, naar den er nødvendig, — og vil nu, for at trøste mig, gaae hen og spise min Middagsmad og mødes med mine brave Landsmænd. Lev vel, alle I Kjære! Hilsen til jer alle — og til Grisen, Rømer, Adolf Knudsen og Richardt — og alle gode Venner, som jeg dog heldigviis har en Slump af.

Eders
Christian.